

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

**„Doamne nu sunt vrednic
ca să intri supt acopere-
mântul meu.“**

(Mateiu 8.)

Oricât ar fi oamenii de mari în cinste și învățătură, dela sine nimica nu sunt, ci dela Dumnezeu au totul. Dela Dumnezeu avem viața, avem trupul, avem sănătatea; Domnul ne-a înzestrat cu minte, cu părinți în stare să ne poarte la școale, cu bogății, cu învățători buni; tot dela El avem și norocul de a fi ajuns în slujbe și de a fi îmbrăcați în cinsturi.

Și totuși, de câte-ori se întâmplă că ne credem pe noi însine de câștigătorul locului și al puterii noastre! Și de câte ori ne îngâmfm și improșcăm cu noroiu în dreapta și stânga, măzgălindu-i pe ceice îi credem că sunt mai slabi și mici decât noi! Uităm, că atunci când suntem îngâmfați și proști, arătăm că numai îngâmfarea și prostia vine dela noi: numai aceste sunt vrednicia noastră, după care ne va judeca Dumnezeu și oamenii.

Era cu 400 de ani înainte de Hristos în Athena un înțelept, cu numele Socrate. El învăța, că cel dintâiu pas spre înțelepciunea cea adevărată este, ca să ne cunoaștem pe noi însine și că cea mai mare cunoștință este a cunoaște că nimica nu știm. Și a avut dreptate, pentru că de multe ori cel mai necunoscut și cel mai neplăcut câmp înaintea noastră este tocmai câmpul sufletului nostru. Vai, puțini sunt dintre noi acei bărbați, cari pe lângă aceea că-și plivesc și curățesc holda și grădina de tot felul de buruiene, își aduc aminte că mai au o holdă

de curățit și de lucrat, holda sufletului lor. Puține sunt femeile, care deși în toată ziua mătoară gunoiul și curățesc paianjenii și praful de prin casă, își aduc aminte că și sufletul lor este o casă, care trebuie să fie împodobită numai de icoane frumoase, de gânduri curate — aruncându-se din el tot ce este spurcăciune.

Îngâmfarea ne orbește ca să nu vedem în sufletul nostru decât numai florile ce le-a sădit acolo Dumnezeu, iar buruienile, spinii și polomida, urmarea faptelor noastre celor rele care noi ar trebui să le scoatem de acolo și care ne strică toată holda, le lăsăm să crească în dragă voie, pânăce vor rămânea numai ele stârpind tot ce a dat Dumnezeu bun și frumos.

Să nu credem că vredniciile date de Dumnezeu, pot să rămână neingrijite și nelucrate! Să nu ne credem niciodată destul de desăvârșiți și de învățați! „De ce crede omul că este mai departe de desăvârșire, de aceea este mai aproape de ea, „spune cartea „Urmarea lui Hristos“.

Sutașul din Cafarnaum, știa că sufletul lui nu este așa de curat, încă ar fi vrednic să intre Dl Isus în casa lui, deși era mare șarje în armată căci avea gradul de căpitan. Și-a rugat pe Domnul să spună numai cu vorba și i se va vindeca sluga.

Să căutăm a ne cunoaște sufletul, a ne cunoaște nevrednicia noastră în această lume, și curățând din noi toată nevrednicia, să-l chemăm zilnic pe Isus începând prin cuvintele sutașului din Cafarnaum: „Doamne nu sunt vrednic să intri sub acopere-mântul meu“...

Pelerinaj la Mănăstirea Bixadului.

Praznicul sfinților Apostoli Petru și Pavel a adunat și în anul acesta lume multă la sfânta Mănăstire din Bixad. Trei zile de-a rândul cete și cete de mii de credincioși au alergat la sfântul locaș de rugă a Maicei Preacurate pentru de a încheia cu evlavie anul iubilar al sfântului Părinte Papa Piu al XI. Maramureșul nostru a fost reprezentat până la cele mai îndepărtate colțuri ale Țării lui Dragoș-Vodă într'un număr cu adevărat impozant. N'au lipsit nici Rutenii, cărora un preot al lor le-a servit sf. Liturgie în limba lor liturgică.

S'a putut observa o bună rânduială în toată privința. Cuvioșii părinți ai Mănăstirii în frunte cu zelesul lor Hegumen, de cu bună vreme s'au îngrijit, ca lipsurile sufletești ale mulțimei de pelerini să fie deplin satisfăcute.

În deosebi numărul celor cari s'au spovedit, a fost atât de mare, încât văzând din Liturgie în Liturgie mulțimea celor împărtașiți cu sf. Trup și Sânge, ne-a umplut sufletele cu cerești bucurii. Vr'o două zeci preoți au stat în această sfântă slujbă ascultând de dimineața până seara, așa zicând fără întrerupere, mărturisirile credincioșilor.

Preasfinția Sa Episcopul Iuliu al Gherlei, ca și între trecut așa și de asta dată, a ținut să stea trei zile la aceasta sărbătoare luând parte și conducând munca apostolică cu zel neadormit ca adevărat urmaș al celor doisprezece ucenici.

În ziua praznicului, dimineața la orele 9 clerul în procesiune pleacă dela Biserica spre claustrul părinților călugări pentru de a întâmpina pe marele Arhiepiscop de toți iubit, ca apoi cu plină asistență să fie însoțit de preoți și mii de credincioși până la altarul destinat a servi ca masă de jertfă necrunțată. Preasfințitul îmbracă odăjdiile arhieresti și începe sf. Liturgie. Răspunsurile le dă corul bine instruit al parohiei din Seini, iar câteva cântări le execută corul cu orchestră din Tur. În cursul Liturgiei, Preasfințitul urcă amvonul și ține cuvântare marelui mulțimi. Larga curte a Mănăstirii plină de credincioși. La auzul cuvintelor arhieresti toată lumea absoarbe cu sete sfântă învățătură ce curge cu dulceață de pe buzele blândului Arhiepiscop, iar când a atins, că poate nu

peste mult, prin înființarea episcopiei noi, va sosi și ceasul despărțirii, mulțimea ca dintr'odată erumpe în lacrimi și adânci suspine. Terminându-se pe la orele 13 sf. Liturgie, Preasfințitul dă binecuvântarea papală, carea întreaga obște o primește cu vădită evlavie plecată în genunchi.

După aceasta, Ilustritatea sa însoțit de preoți și popor, pleacă la claustru, unde după puțină pauză primește pe iubii lui Maramureșeni cu atâta dragoste, în cât cuvintele lui părintești a lăsat urme neșterse în inimile tuturor. Urmează rând pe rând celelalte delegații și particulari, având iubitul Arhiepiscop pentru fie care, cuvânt de încurajare, mângâiere și sprijinire între valurile acestei vieți.

La ora 15 se ia prânzul la masa ospitală a părinților călugări, după sfârșitul căreia intrăm în capelă pentru închinare înaintea lui Isus din sfânta Euharistie, mai apoi în frunte cu Preasfințitul face o rugă înaintea icoanei făcătoare de minuni a Maicei sfinte din Biserica, și în sfârșit apoi îl petrecem până la automobil, când luându-și încă odată remas bun ne binecuvântă și pleacă împreună cu secretarul său spre reședința episcopescă, iar noi primeniți în suflet ne întorcem spre vetrele noastre. **Coresp.**

Trei degete nearse.

Ereticul rege al Angliei, Henric VIII a dat aspră poruncă, că în țara lui, toată lumea să-l socotească de papă, de șef al bisericii. S'a întâmplat la anul 1535, că un mare învățat catolic Ioan Traversius a tipărit o broșură, în care a adevărit cu dovezi puternice, cumcă capul Bisericii și locșitorul lui Hristos este Papa dela Roma, iar nu regele. Cetind Henric VIII aceasta broșură, l'a dat pe Traversius în judecată.

Întrebat fiind de judecător, că oare el a scris broșura, Traversius și-a radicat mâna dreaptă în sus spunând: „Cu aceste degete am scris aceea scrisoare.” L'au judecat. După ce în tot chipul a fost chinuit, mai în urmă s'a dat poruncă a i se tăia mâna dreaptă și a se arde în foc.

Dar Domnul, care odinioară l'a purtat pe Petru de-a supra apei, a preamărit și pe apărătorul urmașului său legiuit. Mâna aruncată în flăcări a ars, dar cele trei degete au ramas ne atinse. La vederea acestei întâmplări, foarte mulți s'au lăpădat de erezia lui Henric VIII.

Să crezi, — numai dacă vezi ? ...

... Și dacă nu vezi, — să nu mai crezi ? ... Iată două întrebări pe cari le întâlnim destul de des și în timpurile de azi, deoarece oameni îngâmfați, ușori la minte și fără de credință, au fost în toate timpurile și vor mai fi destui până la sfârșitul veacurilor. Și nu e mirare, — când chiar și între cei doisprezece Apostoli ai lui Christos s'a aflat un Iuda vânzătorul și un altul, Toma necredinciosul, care nu a voit să creadă Învierea Domnului și Dumnezeuului său, până ce nu va pune degetul său în „semnul cuielor” și „mâna sa în coasta Lui”.

Credința este un mare dar al lui Dumnezeu și pușini, dar fericiți sunt oamenii, cari suflete curate și înțelegătoare având, au știut să primiască fără șovăire și murmurare în sufletele lor toate adevărurile pe cari le cuprinde credința noastră creștinească. De aceea și întimpină Christos—Dumnezeu pe Toma necredinciosul, cu acele cuvinte grele de mare înțeles și de vecinică învățătură pentru toate timpurile : „Dacă văzuși Tomo, crezuși,” — dar fericiți sunt ceice n'au văzut și au crezut.” Și : „Fericiți sunt ceice ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el” ...

Și cu adevărat, pentru că după cum au fost în trecut, așa și în zilele noastre sunt oameni sfătoși, inchipuiți, cu gură mare, dar cu puțină pricepere și fără cea mai mică judecată, cari vestesc cu mare gălăgie și cu fumuri și aere de oameni învățați : că ei ceace nu pot înțelege din credință cu mintea, nu cred. Aceștia se împacă cumva cu acele adevăruri ale credinței noastre, pe cari le pot pricepe cu mintea lor, dar nu voiesc să știe și să „recunoască”, cum zic ei, — adică să primiască de adevărate acele învățături din credința noastră, pe cari nu le înțeleg. Unii ca aceștia par că ar voi să stea la tânguială cu Dumnezeu și să i spună, cumva, că el nu are dreptul să facă pe oameni să creadă altceva, decât numai ceea ce se poate înțelege cu mintea omenească. Omul, viermele pământului, vine și încearcă să opriască și să țină în loc voința lui Dumnezeu, care este înțelepciunea vecinică, el vrea să învețe pe Dumnezeu ce să ne spună și ce nu, îndrăznește să se apropie de El cu „sfaturi” și cu „îndemnuri poruncitoare.

Cștiva dintre ei cu dare de mână, mai înstăriți, merg mai departe chiar și încep să scrie ori pun pe alții să scrie cărți în cari se cuprind tot felul de „scăpărări” de ale minții lor rătăcite, tot felul de „dovezi” eșite din capul lor „învățat”, prin cari se silesc să dărâme mai ales acele adevăruri ale credinței noastre, pe cari mintea omenească nu le poate înțelege. Mai ales minunile și tainele dumnezeiești nu le „pot suferi”, le tulbură mintea și încearcă în fel și chip să le „dovediască”. Prin toate locurile mișună astfel de cărți pline de otrava necredinței, răspândite de cei fără de credință, de oamenii diavolului, care „nu doarme.” Uneori împăresc printre oameni astfel de cărți, fără nici o plată, „în cinste.” Mai marii Bisericii noastre cunosc toate cărțile acestea și totdeauna arată răul ce se cuprinde în ele și le opresc.

... După ploaie răsar multe plante folositoare, dar și multe buruieni netrebnice, „ciuperce otrăvitoare ... Un creștin adevărat se știe și se poate feri ușor de ele. Și un creștin bun știe să dea și răspuns potrivit acelor rătăciți încăpăținați, cari se indoiesc în credință și nu „primesc” toate adevărurile credinței noastre. Și răspunsul pentru unii ca aceștia e ușor și limpede. Numai puțină cumpanire trebuie. Incepem de acolo, că însăș vorba prin care se numește legea noastră creștină, e cuvântul : „credință”. Legea lui Christos se numește credința creștină. Ce înseamnă cuvântul credință ? Atâta înseamnă că Legea creștină trebuie să o crezi”. Trebuie să credem toate adevărurile Legii creștine ori le înțelegem cu mintea ori nu. Dacă Legea noastră creștinească ar cuprinde numai adevăruri cari se pot înțelege și dovedi cu mintea omenească, ea ar trebui să se numiască : „știința” creștină. Ea însă chiar de aceea se numește credința creștină pentru că cuprinde și multe adevăruri pe cari mintea omenească nu le a înțeles și nu le va înțelege nici odată. Acestea se numesc „taine” sau mistere. Și și pe acestea trebuie să le credem fără a le gere și fără indoială. Pentru că ni-le-a dat însuș Dumnezeu care e adevărul vecinic. Că pentru ce a voit și i a plăcut lui Dumnezeu să credem și adevăruri pe cari nu le înțelegem ? Toți am voi să știm. Dar aceasta hotărâre alui Dumnezeu e nepătrunsă. El astfel a voit. Și noi trebuie să împlinim voința Lui. De altfel pe de-o parte și mirare este, că

mintea omenească slăbită și întunecată în urma păcatului strămoșesc nu poate înțelege tainele credinței noastre? Când ea chiar și lucrurile și întâmplările firești numai pe incetul și cu multă oboseală și greutate le-a aflat și le-a înțeles. Și câte au mai rămas încă și vor rămânea nepătrunse. Apoi cum ajungem noi să ne amestecăm în voința și hotărârea Stăpânului a toate, care într'o clipă ne poate prăbuși în vecinice. . . Dacă ne-a dat să credem și tainele, de bună seamă cu ceva înțeles, cu ceva scop a făcu'o, pentru mântuirea sufletului nostru. Nouă nu ne rămâne altceva, decât cutremurați, smeriți și cu cea mai neclintită încredere să împlinim această voință a lui Dumnezeu isvorâtă din nepătrunsa Lui hotărâre. Pentru că după cum citim la Apostolul Neamurilor: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne toate întru înțelepciune le-ai făcut”. Și să zicem cu acelaș Apostol, cu sf. Pavel: „Binecuvintează suflete al meu pe Domnul . . . Doamne Dumnezeule măritu-te-ai foarte”. . . Pentru că Dumnezeu ne poate porunci ce voiește, a făcut și va face semne și minuni când va afla de potrivit și tot El va face să piară și cei necredincioși, după cum ne-a spus: „Celce va crede, mântui se va” . . .

Parohie nouă în București. În capitala țării avem 35 mii Români uniți și numai una biserică, care se găsește în strada polonă. Sigur, că pentru un număr atât de considerabil de credincioși, e lipsă să se organizeze mai multe parohii. În acest scop, capitala o dăruit un teren potrivit pentru a se zidi acolo un nou locaș de rugă credincioșilor noștri. Acest dar a fost aprobat și de către corpurile legitime.

Diplomații fericită pe Maiestatea Sa. Cu ocazia fericitului eveniment, când Maiestatea Sa Carol II. a fost proclamat Rege al României Mari, corpul diplomatic fiind primit în audiență, în numele acestuia, Nunțiul Preafericitului Patriarh al Romei, Monsegniorul *Angelo M. Dolci* ca decan al ilustrului Corp, a talmăcit Maiestății Sale în cuvinte înălțătoare sincere felicitări și urări de lungă și fericită domnie.

Maiestatea Sa, primind cu preagrațioasă bunăvoință acest omagiu, a mulțumit călduros urările de bine ce i s'au adus din partea înaltului Corp diplomatic.

Epistoala unui mitropolit ortodox către Papa. Dioniziu, mitropolit rus ortodox, care de prezent se află în Polonia a trimis o scrisoare Patriarhului Romei Papa Piu al XI-ea, în care aduce mulțumirea cea mai adâncă sfântului Părinte pentru cuvintele curăjoase prin cari a atras atențiunea lumii culte asupra tirăniei neomenoase a stăpânirii bolșeviste. Mitropolitul Dionizie între altele spune și aceea, că cuvintele Papei au avut darul de a mișca întreaga lume cultă și în urmăre zi de zi soseau la adresa guvernului bolșevic proteste energice din partea Statelor.

A apărut cea mai efină carte de rugăciuni pentru, prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

Calendar săptămânal.

6—12 Iulie 1930.

6. Dumineca IV. d. Rusalii (Ev. Mat. 8, 5.) P. Sisoe.
7. Luni. P. Toma.
8. Marți. M. Procopiu † 303 d. Hr.
9. Mercuri. M. Pancrațiu.
10. Joi. 45 Mart. Nicop. † 319 d. Hr.
11. Vineri. M. Eufemia.
12. Sâmbătă. M. Proclu.